

Christopher Paolini

ERFENIS

Boek 4 - Het erfgoed

In den beginne

Synopsis van Eragon, Oudste en Brisingr

In den beginne waren er draken: trots, fel en onafhankelijk. Hun schubben leken op edelstenen, en iedereen die ernaar keek, werd door wanhoop gegrepen, want hun schoonheid was groot en angstaanjagend.

En ongetelde eeuwen lang bewoonden ze als enigen het land Alagaësia.

Toen schiep de god Helzvog de stoere en geharde dwergen uit het steen van de Hadaracwoestijn.

En deze twee volkeren vochten menige oorlog. Daarna zeilden de elfen over de zilveren zee naar Alagaësia. Ook zij streden tegen de draken. Maar de elfen waren sterker dan de dwergen en zouden de draken hebben uitgeroeid, zoals ook de draken de elfen hadden kunnen uitroeien.

Daarom kwam tussen de draken en de elfen een wapenstilstand en verdrag tot stand. In het kader van dit bondgenootschap schiepen ze de Drakenrijders, die in Alagaësia duizenden jaren lang de vrede handhaafden.

Ook de mensen voeren naar Alagaësia. Evenals de gehoornde Urgals. En de Ra'zac, die de jagers van het donker en de eters van mensenvlees zijn.

En de mensen sloten zich bij het pact met de draken aan.

Toen stond de jonge Drakenrijder Galbatorix tegen zijn eigen soort op. Hij maakte de zwarte draak Shruikan tot slaaf en haalde dertien andere Rijders over om hem te volgen. Die dertien heetten de Meinedigen.

Galbatorix en de Meinedigen roeiden de Rijders uit, legden hun stad op het eiland Vroengard in de as en doodden elke draak die niet de hunne was. Er waren toen nog drie eieren over: het ene rood, het andere blauw en het derde groen. En uit elke draak bij wie dat kon, haalden ze het hart van harten – het eldunarí – dat de macht en de geest van een draak bevat, los van hun lichaam.

Tweeëntachtig jaar lang heerste Galbatorix onbetwist over de mensen. De Meinedigen stierven, maar hij niet, want zijn kracht was die van alle draken, en niemand mocht hopen hem te kunnen verslaan.

In het drieëntachtigste jaar van Galbatorix' heerschappij stal een man het blauwe ei uit zijn kasteel. En het ei kwam onder de hoede van hen die nog tegen Galbatorix streden. Zij staan bekend als de Varden.

De elf Arya bracht het heen en weer tussen de Varden en de elfen om te zien voor welk mens of welke elf het zou uitkomen. Op die manier gingen vijftientig jaar voorbij.

Toen Arya een keer naar de elfenstad Osilon reisde, werden zij en haar lijfwachten aangevallen door een groep Urgals. Bij de Urgals was de Schim Durza, een tovenaars in de macht van de geesten die hij had opgeroepen om te doen wat hij beval. Na de dood van de Meinedigen was hij Galbatorix' meest gevreesde dienaar geworden. De Urgals doodden Arya's lijfwachten, maar voordat zij en de Schim haar gevangen konden nemen, stuurde Arya het ei met magie weg naar iemand die het hopelijk kon beschermen.

Haar spreuk mislukte echter.

En zo kwam het dat Eragon, een weeskind van nog maar vijftien, in de bergen van het Schild het ei vond. Hij nam het mee naar de boerderij waar hij bij zijn oom Garrow en zijn enige neef Roran woonde. Het ei kwam voor Eragon uit, en de draak die eruit kwam, bracht hij groot. Haar naam was Saphira.

Toen stuurde Galbatorix twee Ra'zac uit om het ei op te sporen. Ze vermoordden Garrow en brandden Eragons huis plat. Want Galbatorix had de Ra'zac tot slaaf gemaakt, en er waren er nog maar een paar over.

Eragon en Saphira gingen op weg om zich op de Ra'zac te wreken en kregen gezelschap van de verteller Brom die ooit, voor de val van de Rijders, zelf een Drakenrijder was geweest. En het was naar deze Brom dat de elf Arya het blauwe ei had willen sturen.

Brom leerde Eragon veel over zwaardvechten, magie en eer. En hij gaf hem Zar'roc, het vroegere zwaard van Morzan, die de hoogste en machtigste van de Meinedigen was geweest. Maar de Ra'zac doodden Brom bij hun volgende treffen, en Eragon en Saphira konden alleen ontsnappen dankzij de hulp van Murtagh, een jongeman die de zoon van Morzan was.

Tijdens hun omzwervingen werd Eragon in de stad Gil'ead gevangen genomen door de Schim Durza. Hij wist zich te bevrijden en haalde ook Arya uit haar cel. De elf was vergiftigd en zwaargewond. Daarom brachten Eragon, Saphira en Murtagh haar naar de Varden, die bij de dwergen in de Beorbergen woonden.

Daar werd Arya genezen en zegende Eragon een krijsend kind om haar tegen rampspoed te beschermen. Maar Eragon zei de spreuk verkeerd. Zonder het te beseffen vervloekte hij haar, en die vervloeking dwong haar om een schild tegen andermans rampspoed te zijn.

Snel daarna stuurde Galbatorix een groot Urgalleger om de dwergen en de Varden aan te vallen. In de veldslag die volgde, wist Eragon de Schim Durza te doden, maar Durza bracht hem een ernstige rugwond toe, en die bezorgde hem vreselijke pijnen, ondanks de spreuken van de Vardenhelers.

In zijn pijn hoorde hij een stem. En de stem zei: *Kom naar mij, Eragon. Kom naar mij, want ik heb antwoorden op al je vragen.*

Drie dagen later liep Ajihad, de leider van de Varden, in een hinderlaag en werd gedood door een paar magiërs, een tweeling, die de Varden aan Galbatorix verrieden. Zij tweeën ontvoerden ook Murtagh en toverden hem weg naar Galbatorix. Maar Eragon en alle Varden dachten dat Murtagh gedood was, en Eragon had daar veel verdriet van.

En Ajihads dochter Nasuada werd de leider van de Varden.

Vanuit Tronjheim, de zetel van de dwergenmacht, reisden Eragon, Saphira en Arya naar het noordelijke woud Du Weldenvarden, waar de elfen wonen. De dwerg Orik, neef van dwergenkoning Hrothgar, ging met hen mee.

In Du Weldenvarden hadden Eragon en Saphira een ontmoeting met Oromis en Glaedr, de laatste vrije Rijder en draak, die zich een eeuw lang verborgen hadden gehouden om de volgende generatie Drakenrijders te kunnen onderrichten. En Eragon en Saphira maakten ook kennis met koningin Islanzadí, heerseres van de elfen en moeder van Arya.

Terwijl Oromis en zijn draak Eragon en Saphira onderwezen, stuurde Galbatorix de Ra'zac en een troep soldaten naar Eragons geboortedorp Carvahall, ditmaal om zijn neef Roran gevangen te nemen. Maar Roran verborg zich en zou zonder de haat van slager Sloan niet gevonden zijn. Sloan vermoordde echter een wachtpost om de Ra'zac toegang tot het dorp te geven.

Roran vocht zich vrij, maar de Ra'zac stalen Katrina van hem. Zij was Rorans geliefde en Sloans dochter. Daarna haalde Roran de dorpingen over om samen met hem te vertrekken. Ze reisden door de bergen van het Schild, langs de kust van Alagaësia en naar het zuidelijke land Surda, dat nog onafhankelijk van Galbatorix was.

Eragons rugwond bleef hem kwellen. Maar tijdens de Viering van de Bloedeed, waarbij de elfen het bondgenootschap van draken en Ridders herdenken, werd zijn wond genezen door de spectrale draak die de elfen aan het slot van het festival opriepen. De geestverschijning gaf Eragon bovendien een kracht en snelheid gelijk aan die van de elfen zelf.

Daarna vlogen Eragon en Saphira naar Surda. Nasuada had de Varden daarheen geleid om de aanval op Galbatorix' Rijk in te zetten. Daar slo ten de Urgals een bondgenootschap met de Varden, want ze zeiden dat Galbatorix hun geest had vertroebeld, en wilden wraak op hem nemen. Bij de Varden trof Eragon het meisje Elva weer, die vanwege zijn spreuk wonderbaarlijk snel gegroeid was. De krijsende baby was een meisje van drie of vier geworden, en haar blik was gruwelijk om te zien, want ze kende de pijn van iedereen om haar heen.

En niet ver van de grens van Surda, in de donkerte van de Brandende Vlakten, voerden Eragon, Saphira en de Varden een groot en bloedig gevecht tegen Galbatorix' leger.

Midden in die veldslag sloten Roran en de dorpelingen zich bij de Varden aan, evenals de dwergen, die vanuit de Beorbergen achter hen aan waren getrokken.

Maar in het oosten steeg een gestalte in een glanzende wapenrusting op. Hij bereed een glinsterende rode draak. En met een spreuk doodde hij koning Hrothgar.

Toen vochten Eragon en Saphira tegen de Rijder en zijn rode draak. En ze ontdekten wie de Rijder was: Murtagh, die nu met onverbreekelijke eden aan Galbatorix gebonden was. En de draak was Thoorn, het tweede van de drie eieren die moesten uitkomen.

Murtagh versloeg Eragon en Saphira met de kracht van het eldunarí dat Galbatorix hem gegeven had. Maar Murtagh liet Eragon en Saphira ontsnappen, want hij was Eragon nog steeds vriendschappelijk gezind. En omdat ze, zoals hij Eragon vertelde, broers waren, allebei kinderen van Morzans favoriete vrouw Selena.

Murtagh nam Zar'roc, het zwaard van hun vader, van Eragon af, en hij en Thoorn trokken zich van de Brandende Vlakten terug, evenals de rest van Galbatorix' troepen.

Na afloop van de slag vlogen Eragon, Saphira en Roran naar de donkere stenen toren Helgrind, waar de Ra'zac zich verborgen. Ze doodden een van hen – samen met hun verachtelijke ouders, de Lethrblaka – en reddden Katrina uit Helgrind. En in een van de cellen ontdekte Eragon Katrina's blinde en halfdode vader.

Eragon overwoog hem vanwege zijn verraad te doden, maar bracht Sloan in een diepe slaap en zei tegen Roran en Katrina dat haar vader dood was. Toen vroeg hij Saphira om Roran en Katrina weer naar de Varden te brengen terwijl hijzelf de laatste Ra'zac opspoorde.

Na hun vertrek doodde Eragon de laatste Ra'zac. Toen haalde hij Sloan uit Helgrind weg. Na veel gepeins ontdekte hij Sloans echte naam in de oude taal, de taal van macht en magie. En Eragon bond hem met die naam en dwong de slager tot de eed dat hij zijn dochter nooit meer zou zien. Toen stuurde hij hem naar de elfen. Maar wat Eragon niet tegen de slager zei, was dat de elfen zijn ogen zouden genezen als hij berouw had over zijn verraad en moord.

Arya trof Eragon halverwege zijn reis naar de Varden, en samen keerden ze te voet door vijandelijk gebied terug.

Bij de Varden hoorde Eragon dat koningin Islanzadí twaalf elfenmagiërs onder leiding van de elf Blódhgarm had gestuurd om hem en Saphira

te beschermen. Eragon verwijderde vervolgens zo veel als hij kon van Elva's vloek. Ze hield haar vermogen om de pijn van anderen te voelen maar voelde zich niet meer gedwongen om hun rampspoed op zich te nemen.

Roran trouwde met Katrina, die zwanger was, en Eragon was voor het eerst sinds lange tijd gelukkig.

Daarna vielen Murtagh, Thoorn en een groep manschappen van Galbatorix de Varden aan. Met de hulp van de elfen wisten Eragon en Saphira hen af te slaan, maar Eragon en Murtagh konden elkaar niet verslaan. Het was een moeilijk gevecht, want Galbatorix had zijn soldaten zodanig betoverd dat ze geen pijn voelden, en de Varden leden grote verliezen.

Naderhand stuurde Nasuada Eragon als vertegenwoordiger van de Varden naar de dwergen, die hun nieuwe koning kozen. Eragon wilde niet weggaan want Saphira moest achterblijven om het Vardenkamp te beschermen. Maar hij ging toch.

Roran diende bij de Varden en maakte promotie, want hij bleek een bekwame strijder en goede aanvoerder.

Tijdens Eragons verblijf bij de dwergen probeerden zeven van hen hem te vermoorden. Bij een onderzoek bleek dat de clan Az Sweldn rak Anhûin achter de aanval zat. De bijeenkomst van de clans ging desondanks door en Orík werd gekozen als opvolger van zijn oom. Saphira voegde zich voor de kroning bij Eragon, en tijdens de plechtigheid hield ze haar belofte om de gekoesterde stersaffier van de dwergen te herstellen die ze tijdens het gevecht van Eragon met de Schim Durza gebroken had.

Eragon en Saphira gingen weer naar Du Weldenvarden terug. Daar onthulde Oromis de waarheid over Eragons afkomst: hij was in werkelijkheid geen zoon van Morzan maar van Brom, hoewel hij en Murtagh wel dezelfde moeder hadden: Selena. Oromis en Glaedr legden ook uit wat een eldunarí is, het 'hart van harten'. Een draak kan er tijdens zijn leven toe besluiten om er zich van te ontdoen, maar dat moet heel omzichtig gebeuren, want wie het eldunarí heeft, kan het gebruiken om er de draak mee te beheersen die er de eigenaar van was.

Bij zijn verblijf in het bos besloot Eragon dat hij een zwaard nodig had om Za'roc te vervangen. Hij herinnerde zich het advies van de weerkat Solembum tijdens zijn reizen met Brom en ging naar de traag bewuste Menoaboom in Du Weldenvarden. Hij sprak met de boom, en de boom was bereid om hem het glimstaal onder zijn wortels te geven in ruil voor een niet genoemde prijs.

Daarna ging de elfensmid Rhunön – die alle zwaarden van de Rijders had gesmeed – met Eragon aan het werk om een nieuw zwaard voor hem te maken. Het zwaard werd blauw, en Eragon noemde het Brisingr, 'vuur'. En steeds als hij die naam uitsprak, sloegen vlammen uit de kling.

Vervolgens vertrouwde Glaedr zijn hart van herten aan Eragon en Saphira toe, en toen vlogen zij naar de Varden terug, terwijl Glaedr en Oromis zich bij de rest van hun volk aansloten om het noorden van het Rijk aan te vallen.

Bij het beleg van Feinster troffen Eragon en Arya drie vijandelijke magiërs, van wie er één getransformeerd werd tot de Schim Varaug. En met Eragons hulp wist Arya Varaug te doden.

Terwijl dat gebeurde, vochten Oromis en Glaedr tegen Murtagh en Thoorn. Galbatorix greep in en nam de beheersing over Murtaghs geest over. Met Murtaghs arm doodde hij Oromis, en Thoorn stelde Glaedr buiten gevecht.

De Varden behaalden bij Feinster de overwinning, maar Eragon en Saphira rouwden om het verlies van hun leraar Oromis. De Varden trokken verder en marcheren intussen steeds dieper het Rijk in, op weg naar de hoofdstad Urû'baen waar Galbatorix zetelt – trots, zelfbewust en minachtend, want zijn kracht is die van de draken.

De bres

De draak Saphira brulde en de soldaten verderop krompen angstig ineen. ‘Volg me!’ riep Eragon. Hij stak Brisingr de lucht in zodat iedereen het zwaard kon zien. Het blauwe staal flitste helder, iriserend en fel tegen de muur van regenwolken die in het westen opdoemde. ‘Voor de Varden!’

Er zoefde een pijl langs zijn hoofd. Hij lette er niet op.

De strijders die zich verzameld hadden aan de voet van de puinberg waarop Eragon en Saphira stonden, antwoordden met één enkele kreet uit volle borst: ‘De Varden!’ Ze hieven hun eigen zwaard en stormden klauterend over de steenblokken naar voren.

Eragon keerde zijn manschappen de rug toe. Aan de andere kant van het heuveltje lag een grote binnenplaats. Daar stonden ongeveer tweehonderd soldaten van het Rijk dicht op elkaar. Achter hen verrees een hoge, donkere donjon met langwerpige, smalle ramen en diverse vierkante torens. In de bovenvertrekken van de hoogste brandde een lantaarn. Ergens in de donjon, wist Eragon, was heer Bradburn, de gouverneur van Belatona – de stad die de Varden al verscheidene uren lang probeerden in te nemen.

Eragon sprong met een kreet van het puin, naar de soldaten. De mannen schuifelden naar achteren maar hielden hun speren en pieken gericht op het kartelgat dat Saphira in de buitenmuur van het kasteel geslagen had.

Eragon verzwikte bij zijn landing zijn enkel. Hij liet zich op zijn knie zakken en brak met zijn zwaardhand zijn val.

Een van de soldaten zag kans om de formatie te verbreken en met zijn speer Eragons onbeschermd hals aan te vallen.

Eragon pareerde dat met een polsbeweging en zwaaide Brisingr sneller dan een mens of elf kon volgen. Het gezicht van de soldaat werd slap van angst toen hij zijn fout beseftte. Hij probeerde te vluchten, maar voordat hij zich een handbreed had kunnen bewegen, deed Eragon een uitval naar zijn buik.

Met een wimpel van blauw en geel uit haar muil sprong Saphira achter Eragon aan de binnenplaats op. Hij hurkte neer en spande zijn benen toen ze de geplaveide grond raakte. De hele binnenplaats trilde van de klap. Veel glasscherfjes uit een groot, kleurrijk mozaïek aan de voorkant van de donjon schoten los en vlogen wentelend de lucht in, als munten die van een trommel stuiterden. In een raam boven in het gebouw gingen twee luiken met een klap open en dicht.

De elf Arya ging met Saphira mee. Haar lange, zwarte haar golfde wild rond haar hoekige gezicht terwijl ze van het puin sprong. Strepen met bloedspatten liepen over haar armen en hals; ook de kling van haar zwaard was rood. Met het zachte schuren van leer op steen kwam ze neer.

Haar aanwezigheid gaf Eragon nieuwe moed. In een gevecht had hij niemand liever naast zichzelf en Saphira dan haar. Voor hem was zij een volmaakte strijdmakker.

Hij gunde haar een snelle glimlach en zij glimlachte met een felle en vreugdevolle blik terug. Haar afstandelijkheid week op het slagveld altijd voor een openheid die ze elders maar zelden vertoonde.

Eragon dook weg achter zijn schild toen een rimpelende laag blauw vuur tussen hen door vloog. Van achter de rand van zijn helm zag hij Saphira de angstige soldaten in een stroom vlammen hullen die hen overal omgaven maar toch geen kwaad deden.

Een rij boogschutters op de tinnen van het kasteel vuurde een salvo pijlen op haar af. De hitte boven haar was zo groot dat een handvol pijlen midden in de lucht vlam vatten en tot as verbrandden, terwijl de afweerbezwingingen die Eragon rond Saphira had geplaatst, de rest lieten afbuigen. Een van de verdwaalde pijlen stuitte met een holle *plof* op zijn schild en maakte er een deuk in.

Drie soldaten stonden ineens in een vlammenpluim en waren zo snel dood dat ze zelfs geen tijd hadden om te schreeuwen. De anderen verdrongen zich midden in het inferno. Felblauw licht weerkaatste op het staal van hun speren en pieken.

Saphira deed haar uiterste best maar kon de overlevenden niet eens schroeien. Uiteindelijk staakte ze haar pogingen en sloot haar kaken met een ferme klap. Zonder vuur was het ineens opmerkelijk stil op de binnenplaats.

Eragon had al eerder beseft dat een onbekende maar bekwame en machtige magiër de soldaten kennelijk met afweerbezwingingen beschermd had. *Was het Murtagh?* vroeg hij zich af. *En zo ja, waarom zijn hij en Thoorn dan niet hier om Belatona te verdedigen? Heeft Galbatorix geen belangstelling meer voor de macht over zijn steden?*

Hij rende naar voren en sloeg met één klap van Brisingr de koppen van een tiental schachtwapens – net zo gemakkelijk als toen hij als jongen de aren van gersthalmes gesikkeld had. Hij stak de dichtstbijzijnde soldaat in zijn borst en doorboorde diens maliënkolder alsof het een vliedsdunne lap stof was. Het bloed spoot eruit. Toen doorstak Eragon de soldaat naast de man en raakte hij met zijn schild de soldaat links van hem. De man viel tegen drie makkers aan en kegelde hen omver.

Eragon vond de soldaten traag en sloom reageren. Hij danste door hun

rijen en maakte hen af zonder dat ze zich verzetten. Saphira waadde naar het strijdgewoel links van hem – ze zwiepte de soldaten met haar enorme poten hoog de lucht in, ramde hen met haar stekelstaart en beet en doodde hen met één enkele kopbeweging – terwijl Arya rechts van hem door haar snelheid nauwelijks zichtbaar was. Elke zwaai van haar zwaard betekende de dood van alweer een dienaar van het Rijk. Toen Eragon zich omdraaide om uit de buurt van een paar speren te blijven, zag hij de in bont gehulde elf Blödhgarm dicht achter zich, net als het tiental andere elfen die de taak hadden om hem en Saphira te beschermen.

Verder achter hem stroomden de Varden door het gat in de buitenmuur van het kasteel de binnenplaats op, maar de mannen lieten een aanval achterwege. Het was te gevaarlijk om zich te dicht bij Saphira te wagen. Noch zij en Eragon, noch de elfen hadden hulp nodig om af te rekenen met de soldaten.

In het gewoel raakten Eragon en Saphira algauw gescheiden. Ze vochten nu ver van elkaar, maar Eragon maakte zich geen zorgen. Ook zonder haar afweerbezwingen wist Saphira met gemak een grote groep van twintig of dertig mensen te verslaan.

Een speer raakte Eragons schild met een bons en kneusde zijn schouder. Hij draaide zich bliksemsnel om naar de gooier – een grote, gelittekende man die zijn voorste ondertanden miste. Eragon rende op hem af. De man deed zijn best om een dolk van zijn gordel te pakken. Eragon draaide zich op het laatste moment een kwartslag om, spande zijn armen en borstkas en dreef zijn pijnlijke schouder tegen het borstbeen van de ander.

De klap joeg de soldaat verscheidene stappen naar achteren, waar hij in elkaar zakte en naar zijn hart greep.

Een hagel van pijlen met zwarte veren daalde neer en doodde of verwondde tal van soldaten. Eragon ontweek de projectielen achter zijn schild, hoewel hij ervan uitging dat zijn magie hem beschermde. Het was verstandig om waakzaam te blijven; elk moment kon een magiër van de vijand een betoverde pijl afschieten die door zijn bezwingen heen brak.

Een bittere glimlach gleed rond zijn lippen. Tot de boogschutters boven was doorgedrongen dat de dood van Eragon en de elfen hun enige hoop op de overwinning was, ongeacht het aantal offers dat ze daarvoor moesten brengen.

Jullie komen te laat, dacht Eragon grimmig maar voldaan. Julie hadden het Rijk moeten verlaten toen dat nog kon.

De wolk kletterende pijlen gaf hem de kans om even te rusten, en dat was prettig. De aanval op de stad was bij zonsopgang begonnen, en hij en Saphira hadden al die tijd in de voorhoede gestaan.

Toen het pijlensalvo afnam, nam hij Brisingr in zijn linkerhand. Met